

Ազդարարության Trumpet's Sound փող

52-րդ ՏԱՐԻ, ԱՄՏՐԱԼԻԱ
ՅՈՒԼԻԱ - ՕԳՈՍՅՈՍ 2021

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ ՓՈՎ»
երկամսյա հոգեուր թերթ

Պատասխանատու խմբագիր՝
հովիւ Հրաչ Գույումեան

ACM AUSTRALIA
PO BOX 1593,
CHATSWOOD NSW 2057
EMAIL: hkiujian@acmaust.org
URL: www.acmaust.org

Հայաստանը ձեր աղօթքներու
կարիքն ունի.

- Աղօթեցէ՛ք COVID-19-ով վարակուած շատ մարդկանց համար:
- Աղօթեցէ՛ք դպրոցական երեխաներու համար:
- Աղօթեցէ՛ք Հայաստանի եւ Արցախի սահմաններու եւ խաղաղութեան վերականգնման համար:
- Աղօթեցէ՛ք Լիբանանի մէջ համատարած աղքատութեան համար:
- Աղօթեցէ՛ք Հայաստանի, Արցախի, Սուրիայի եւ Լիբանանի մէջ մեր խնամքի տակ գտնուող բազմաթիւ ընտանիքներու համար:
- Աղօթեցէ՛ք մեր առաքելական դաշտին մէջ ծառայող աշխատակիցներուն համար:

Բովանդակութիւն

խաչը **3**
Հովիւ Հրաչ Գույումեան

Սաղմոս 32..... **5**
Տոն Սրորմիր

Անմեղ կեանքը **7**
Նէյլ Պուրման

Մանր-մունր կանոններ **10**
Ռէքս Տիրլալ

Ինչո՞ւ քաղցկեղը
կը կոչեն իմ օրհնութիւնս **13**
Հովիւ Հրաչ Գույումեան

Կազմի նկարը՝ Օգոստոս 2007թ.:

Սոյն թերթի ծախսերը կը հոգացուի հաւատացեալներու սրտաբուխ նուէրներով:

Խաչը

Կ'ըստի թէ խաչը յօրինուած է պարսիկներու կողմէն 6-րդ դարուն մէջ (մ.թ.ա.): Շատ չանցած յոյները սկսեցին յանցագործներուն պատժել խաչելութեամբ, իսկ յետոյ նոյնը ըրին նաեւ հռոմէացիները:

Երբ Երուսաղէմը գրաւուած էր հռովմէացիներու կողմէ, հրեայ ժողովուրդը ծանօթ էր խաչի պատիժին: Երբ Յիսուսին կը դատէին, բոլորը սկսեցին բացականչել. «Խաչը հանէ ատիկա, խաչը հանէ»:

«Յիսուսին նայինք՝ մեր հաւատքին առաջնորդին ու կատարողին, որ իր առջեւ կեցած ուրախութեանը համար խաչը յանձն առաւ, ամօթը արհամարհեց ու Աստուծոյ արթոնին աջ կողմը նստաւ» (Եբր. 12:2):

Յիսուսը պատրաստակամօրէն ընդունեց խաչի պատիժը, քանի որ առանց խաչի փրկութիւն չկայ մարդկութեան համար: Առանց արիւն թափելու չկայ մեղքի թողութիւն:

Ի՞նչ նշանակութիւն ունի խաչը մեզ համար այսօր: Շատերը կը դժգոհին ըսելով. «Իմ խաչս շատ ծանր է, իմ խաչս իմ ուժերէս վեր է»: Այսպէս ըսելը կը նշանակէ, որ անոնք խաչի նշանակութիւնը ճիշտ չեն ըմբռնած: Անոնք կը մտածեն, թէ այս կեանքի դժուարութիւնները խաչեր, որոնք պէտք է կրեն: Եւ շատ յաճախ այս «խաչերը» պատրաստուած կ'ըլլան մեր շնորհիւ. մեր վարքագծի, լեզուի, վերաբերմունքի եւ բնատրութեան պատճառով: Բայց ի՞նչ էր խաչը Տէր Յիսուսի ժամանակ:

«Այն ատեն Յիսուս Իր աշակերտներուն ըսաւ. «Եթէ մէկը իմ ետեւէս գալ կ'ուզէ, թող իր անձը ուրանայ եւ իր խաչը վերցնէ ու իմ ետեւէս գայ» (Մատթ. 16:24):

Առաջին դարուն մէջ խաչը ամօթեայ խնդիրները չէր: Խաչը խնդրահարոյց դրացին չէր: Այն առողջական խնդիր չէր: Խաչը մարդկանց տրուած բան մը չէր, որը իրենց ատելի լաւ քաղաքացիներ կը դարձնէր:

Խաչը կրող մարդը իր մահը կնքելու ճանապարհին էր: Ան ինչ-որ բան չէր ձեռնարկեր ինքն իրեն ատելի լաւ մարդ մը դարձնելու համար: Ան իր կեանքը աւարտելու եզրին էր:

Ուրեմն ի՞նչ նկատի ունե՞ր Տէրը խաչը վերցնել ըսելով: Երբ Ան կրեց Իր խաչը, Ան մահուան ճանապարհին էր: Մենք մեր խաչերը կը վերցնենք ու կը հետեւինք զինք:

Կորնթացիներուն ուղղուած իր 1-ին նամակին մէջ Պօղոսը այսպէս կը գրէ. «Վկայ կը բերեմ այն պարծանքը՝ որ ձեր վրայ ունիմ Քրիստոս Յիսուս մեր Տէրոջնով, որ ես ամէն օր կը մեռնիմ»: Ի՞նչ նկատի ունե՞ր ան: Հնարատր է երկու բան.

- Ան պատրաստ էր Տէր Յիսուսի համար մահանալու: Շատ անգամ Աւետարանի հռչակման ժամանակ Պօղոսի կեանքը վտանգի կը ենթարկուէր:
- Ան ամէն օր կը մահանար իր անձին նկատմամբ: Իր անձնական ցանկութիւնները ոչինչ էին Տէր Յիսուսին գոհացնելու եւ զինք հաւատարմօրէն ծառայելու նկատմամբ:

Իրաքանչիւր հաւատացեալ կանչուած է խաչ կրելու. մենք այդպէս կ'ընենք Տէրոջ հանդէպ մեր հաւատքի պատճառով: Ոմանց համար այդ կը նշանակէ հալածանք եւ մահ, բայց մեզ բոլորիս համար այն կը նշանակէ մահանալ մեր անձին եւ ապրիլ մի միայն Տէր Յիսուսի համար: Խաչը կրելը մեզ ատելի մօտ կը պահէ Տիրոջը, որուն կը սիրենք ու կը ծառայենք:

Յաջորդ անգամ, երբ կը զգար խաչի ծանրութիւնը, յիշէ՛ք Յիսուսին, ով Իր Անձը տուաւ աշխարհի փրկութեան համար:

Հ. Գ.

«¹ Ամէն բանի ատենը կայ, ու երկնքի տակ եղող ամէն գործի՝ ժամանակը: ² Ծնանելու ժամանակ եւ մեռնելու ժամանակ, տնկելու ժամանակ ու տնկուածը խլելու ժամանակ, ³ մեռցնելու ժամանակ եւ բժշկելու ժամանակ, փլցնելու ժամանակ ու շինելու ժամանակ, ⁴ լալու ժամանակ եւ ծիծաղելու ժամանակ, սուգ ընելու ժամանակ ու կաքաւելու ժամանակ, ⁵ քարեր դուրս նետելու ժամանակ ու քարեր հաւաքելու ժամանակ, գրկելու ժամանակ ու գրկէ հեռացնելու ժամանակ, ⁶ փնտռելու ժամանակ եւ կորսնցնելու ժամանակ, ⁷ պատռելու ժամանակ եւ կարելու ժամանակ, լռելու ժամանակ ու խօսելու ժամանակ, ⁸ Սիրելու ժամանակ եւ ատելու ժամանակ, պատերազմի ժամանակ ու խաղաղութեան ժամանակ» (Ժող. 3:1-9):

Սաղմոս 32

32-րդ Սաղմոսը երկրորդ սաղմոսն է, որը վերնագրուած է, որպէս ապաշխարութեան Սաղմոս: Այնտեղ կը տեսնենք, թէ ինչպիսի տանջանքներու միջոցով անցած է սաղմոսերգուն նախքան ապաշխարութեամբ Տիրոջը դառնալն ու իր յանցանքները խոստովանելը:

Սաղմոսը կը սկսի երանիով մը, ինչպէս Սաղմոս 1-ը: Տէրոջ ճամբաներուն մէջ քալողը օրհնեալ անձ է. իսկ այս սաղմոսին մէջ օրհնեալ է ան, որուն անօրէնութիւնները թողուած են ու մեղքերը ծածկուած են:

Սաղմոսին մէջ չարութիւնը չորս բառերով նկարագրուած է՝ անօրէնութիւն (կամ անհնազանդութիւն), մեղք, յանցանք եւ նենգութիւն: Անօրէնութիւնը որոշակի օրէնքի խախտումն է. այն ապստամբութեան կամ անհնազանդութեան գործողութիւն է: Մեղքը Աստուծոյ դրած չափանիշէն պակսիլն է. մենք թերացած ենք (յաճախ դիտատրեալ) Անոր սահմանած չափանիշէն: Յանցանքը սխալ արարքն է, մինչ դեռ նենգութիւնը մեր մտադրութիւններու քողարկումն է, որպէսզի ուրիշները չիմանան մեր մեղքերու մասին:

Նախքան Դ-աւիթը իր մեղքերը խոստովանելը ան փորձեց ճնշել մեղքի ցանկացած զգացում, բայց չկրցաւ: Լուռ մնալով ան մաշեցաւ՝ անընդհատ հառաչելով: Աստուծոյ ձեռքը ծանրացաւ իր վրայ: Անոր ուժը թոյլցաւ ինչպէս ամառուայ չորութիւնը:

Դ-աւիթը հասաւ այն կէտին, երբ ան ընդունեց իր մեղքը Տէրոջ առջեւ: Ան դադրեցաւ իր անօրէնութիւնը ծածկել: Ան իր յանցանքները խոստովանեց Տէրոջը եւ գիտակցեց, որ Աստուած ներեց իր մեղքի անօրէնութիւնը: Այս Սաղմոսէն կը տրվինք այն օրհնութիւններու մասին, որոնք կը տրուին այն անձին, ով կը խոստովանէ իր մեղքը Աստուծոյ:

- Անոր անօրէնութիւնները ներուած են: Եթէ անձը ներուած է, ապա ազատ է արձակուած իր ունեցած պարտաւորութիւններէն: Անձը, որու պարտքը ներուած է պարտատր չէ վարկը մարել: Անձը, որու մեղքերը ներուած են ստիպուած չէ իր մեղքերու տուգանքը վճարել:

- Անոր մեղքերը ծածկուած են: Սա մեզ կը յիշեցնէ Քաւութեան օրուայ ծիսակատարութիւնը: Քահանայապետը ցուլի արիւնով կը մտնէր Ամենասուրբ վայրը՝ իր եւ իր ընտանիքի մեղքերուն համար: Այնուհետեւ այժի արիւնով կը մտնէր ժողովուրդի մեղքերուն համար: Տապանակի քաւութեան վրայ սրկուած արիւնը ժողովուրդի մեղքերու համար ծածկոց կը համարուէր: Հին Կտակարանի ժամանակներուն, եթէ անձի մեղքերը ծածկուած էին, ապա ան կարող էր շարունակել Աստուծոյ հետ հաղորդակցիլ:
- Անոր անօրէնութիւնը իրեն պիտի չսեպուի: Այլ խօսքով, ան արդար պիտի համարուի: Այն անձը, ով կարող է օրէնքը կատարելապէս պահել արդար է. ան օրէնքի դէմ ուղիղ է, եւ օրէնքը իր դէմ որեւէ պահանջ չունի: Բայց օրէնքը խախտած անձը կարող է արդարանալ՝ վճարելով իր մեղքի տուգանքը: Սակայն մեղաւորներու համար անհնարին է սա, քանի որ մեղքի վարձքը մահ է՝ հոգեւոր մահ: Սա Աստուծմէ յաւիտենական բաժանում կը նշանակէ: Բայց ինչ-որ Սէկը վճարեց մեր մեղքի տուգանքը: Յիսուս Քրիստոս արդարը մահացաւ մեր մեղքի համար, որպէսզի եթէ հաւատանք Իրեն արդար սեպուինք: Հաւատացեալի համար ասիկա կը նշանակէ, որ իր անօրէնութիւնը իրեն պիտի չսեպուի:

Սաղմոսերգուն կոչ կ'ընէ բոլոր աստուածապաշտներուն աղօթել Աստուծոյ գտնուելու ժամանակ: Անոնք, որոնք այդպէս կ'ընեն Աստուծոյ պաշտպանութիւնը պիտի վայելեն: Ջուրերուն հեղեղներուն ժամանակ անոնք ապահով պիտի ըլլան: Այդպէս պիտի ըլլայ, քանի որ Տէրը անոնց ապաստարանն է: Ան ոչ միայն ապաստան կը տրամադրէ դժուարութիւններու պահին, այլեւ փառաբանութեան երգ կը դնէ անոնց բերանին մէջ:

8-րդ համարը Սաղմոսի կեդրոնական նշանակութիւն ունեցող համարն է: Աստուած կ'ըսէ, թէ Ինքը մեզի պիտի սորվեցնէ մեր երթալու ճամբան: Կը յիշենք Տէր Յիսուսի խօսքը, որ ըսաւ. «Ես եմ ճամբան, ճշմարտութիւնը եւ Կեանքը»: Ան Սուրբ Հոգին ուղարկեց մեր երթալիք ճամբուն մէջ մեզ առաջնորդելու համար: Ան կը սորվեցնէ մեզ: Աւելին, Անոր աչքը մեր վրայ է՝ պահպանելու եւ ուղղորդելու համար:

Մեզ յստակ կ'ըսուի, թէ ձիու կամ ջորիի չնմանինք: Ջորին համառութեան համբաւ ունի, ան աւելի համառ է քան ձին, բայց այս կենդանիներէն ոչ մէկը հասկացողութիւն չունի, եւ անոնց պէտք է սանձով ու պախտոցով վերահսկել, որպէսզի հնազանդին:

Ամբարիշտները կը հրաժարին Տէրոջ կամքին ենթարկուիլ, եւ որպէս արդիւնք շատ տանջանքներու կը հանդիպին իրենց կեանքին մէջ: Անոնք կը տարբերուին Տիրոջը յուսացողներէն: Ողորմութիւնն ու բարութիւնը պիտի պատեն արդարներուն:

Երբ կը խորհիւնք ասոր մասին, մենք կը լսենք Տիրոջմով ուրախանալու եւ Իրմով ցնծալու պատուիրանը: Արդարներն իսկապէս կարող են ուրախութիւնէն երգել:

Այս Մաղմուսը կը խրախուսէ մեզ խոստովանել մեր մեղքը այն պահին, երբ կը գիտակցիւնք մեր սխալը: Մենք պէտք է թոյլ տանք, որ Տէրը սորվեցնէ մեզ մեր երթալու ճամբան, եւ նաեւ թոյլ տանք Իրեն, որ Իր աչքով առաջնորդէ մեզ: Այդ ժամանակ մենք կը վայելենք այն մարդու օրհնութիւնը, որուն յանցանքները թողուած են ու մեղքերը ծածկուած են:

Տոն Սթորմըր

Անմեղ կեանքը

Եկէ՛ք փորձենք պատկերացնել, թէ որքան տարբեր կ'ըլլար ձեր կեանքը, եթէ ընդհանրապէս մեղք չունենայիք: Ինչո՞ւ: Քանի որ շատ մարդիկ կը կարծեն, թէ իրենց մեղքերը քիչ են ու աննշան. անոնք չեն գիտակցիր, թէ ինչ աստիճանի մեղքը ապականած է իրենց: Ասիկա հեշտ վարժութիւն մը չէ, բայց արժէ փորձել:

Այսպիսով, ձեր անմեղ կեանքը կը կառավարուի առաջինը՝ սիրով, նախ՝ Աստուծոյ, ապա մարդկանց նկատմամբ: Ընտանիքի, ընկերներու, գործընկերներու եւ անձանօթներու հետ ձեր բոլոր փոխյարաբերութիւններուն մէջ կ'արտացոլայ Աստուծոյ եւ մերձատրներու հան-

դէպ ձեր ունեցած սէրը: Դուք երբեք չէք ձայնողի ուրիշներու կամ Աստուծոյ հանդէպ ձեր պարտականութիւնները կատարելու մէջ:

Աստուծոյ հանդէպ ձեր սէրը կ'ըլլայ ամբողջական՝ սրտով, հոգով, մտքով եւ զօրութիւնով: Ձեր սիրոյ մէջ շեղում կամ թերութիւն չի գրտնրուիր, քանի որ այն ճիշտ այնքան է որքան պէտք է: Ձեր սէրը կ'երեւայ Աստուծոյ հնազանդելու մէջ. հնազանդութիւն, որը յօժարաբար, ուրախութեամբ եւ անմիջական է: Ձեր հաւատքն առ Աստուած երբեք պիտի չտատանուի, եւ ձեր աղօթքը կ'ըլլայ իրական, առատ, մտերիմ ու անկեղծ:

Մերձատրներու հանդէպ ձեր սէրը նոյնպէս յօժարական եւ ամբողջական կ'ըլլայ: Դուք երբեք դժկամութիւն չէք ունենար ձեզմէ առաջ ուրիշներուն հոգալու մէջ եւ երբեք չէք ափսոսար, որ որեւէ իրավիճակի մէջ կրնայիք աւելի լաւը կամ շատը ընել: Դուք երբեք ծոյլ, եսասէր կամ եսակեղոն չէք ըլլար: Դուք երբեք չէք զբաղուիր ինքնագթութեամբ կամ վրէժխնդրութեան մտքերով: Դուք երբեք ձեր անձը չէք բարձրացներ կամ ուրիշներուն չէք ստորացներ: Դուք երբեք սուտ վկայութիւն չէք ընէր, այլ միայն ճշմարտութիւնը կ'ըսէք՝ սիրով: Դուք երբեք ստիպուած չէք ըլլար ներողութիւն խնդրելու կատարուածի կամ ըսուած խօսքի համար, կամ չկատարուածի ու չըսուած խօսքի համար: Դուք երբեք ստիպուած չէք ըլլար ետ քաշելու չմտածուած կամ յիմարաբար արտաբերած խօսքը:

Ձեր կեանքը կը բնութագրուի խաղաղութեամբ, որուն չեն յաղթէր դժուար պարագաներն ու վիրաւորանքները, իսկ ձեր թարմացող ուրախութիւնը նկատելի կը դառնայ ձեր շուրջը գտնուող վախցած, զայրացկոտ, լկտի եւ ազահ մարդոց մէջ: Դուք չէք հպարտանար: Ձեր խոնարհութիւնն ու պարզ գոհունակութիւնը օրհնութիւն կ'ըլլայ բոլոր անոնց համար, ովքեր կը շփուին ձեզի հետ: Դուք նոյն մարդը կ'ըլլաք թէ՛ մուրացկանի եւ թէ՛ թագաւորի հետ շփուելու ժամանակ:

Այս իմ նշածներէս ոչ մէկը չէք կրնար ձեռք բերել վարժութիւններու, դասընթացներու կամ խորհրդածութեան միջոցով: Այն պէտք է ձերը ըլլայ ձեր ճամբան սկսած ատենէն՝ ամենավաղ մանկութիւնէն, եւ միայն տարիներ անց այն կը հասունանայ ու արմատ կը կապէ:

Դուք երբեք չէիք իմանար մեղքի տանջանքները, չէիք վախնար ասպագայ դատաստանէն, եւ երբեք ստիպված չէիք ըլլար ո՛չ Աստուծոյ ողորմութիւնը եւ ո՛չ ալ մարդու ներումը խնդրելու: Դուք կը հասկնայիք, որ ձեր մէջ ոչ մէկ մեղք չկայ: Ձեր մտքերու, խօսքերու եւ գործերու միջեւ միշտ կատարեալ հետեւողականութիւն եւ ներդաշնակութիւն կ'ըլլար: Ձեր միտքը մաքուր, սերը՝ իրական, կարեկցանքը՝ գործնական եւ աղօթքը անկեղծ կ'ըլլար:

Կարելի է այս ցանկը երկարցնել, բայց մենք այնքան հեռու ենք վերոյիշեալ հրաշալի կեանքէն: Ընդամէնը մի քանի պահ լուրջ մտածելը կ'օգնէ մեզ հասկնալու, թէ մեղքը մեր էութեան մասը դարձած է, եւ ոչինչ չենք կրնար ընել անոր ասպականութիւնէն խուսափելու համար:

Սիրելի՛ ընթերցող, Նագովրեցի Յիսուսը ասրեցաւ այստեղ նկարագրուած կեանքը, եւ շատ ատելին: Ոչ ոք երբեւէ չէ պնդած, թէ ասրած է այնպէս, ինչպէս Ան: Մնացածս՝ ի ծնէ մեղքի մէջ մեռած ենք:

Տէր Յիսուսը աշխարհ եկաւ, որպէս մեղքի անմեղ պատարագ՝ մեր հոգիները փրկելու համար: Ան Իր Անձը զոհաբերեց եւ Աստուած Իր զօրութեամբ մեռելներէն յարուցանեց Անոր, եւ այդպիսով փրկութեան ճամբան բացաւ մեզի համար:

Վստահ եմ, որ կարող էք տեսնել, թէ որքան անհնար է Աստուծոյ առջեւ մեր սեփական թոյլ ջանքերով արդարանալը:

Տէր Յիսուսի մահը, որուն մենք էինք արժանի, մեր փրկութեան միակ յոյսն է: Միայն Աստուծոյ շնորհքով, մեր մեծ կարիքը խոստովանելով եւ մեր Փրկիչ Տէր Յիսուս Բրիստոսին վստահելով կրնանք ճաշակել Աստուծոյ հրաշալի ներումը, խաղաղութիւնն ու լիովի կեանքը:

Արդեօք ձեր մեղքը ներուած է: Տէր Յիսուսին կը ճանչնա՞ք որպէս ձեր Փրկիչը: Պատրաստ էք Իրեն հետ հանդիպելու:

«Վասն զի Աստուած Իր Որդին չորկեց աշխարհ, որպէս զի աշխարհը դատէ, հասլա՝ որպէս զի աշխարհ անով փրկուի» (Յովհ. 3:17):

Նէյլ Պուքման

Մանր-մունր կանոններ

Հոովմ. 14

Ի՞նչ կը նշանակէ քրիստոնեաներու հետ ապրիլ, որոնց հաւատքը կը տարբերուի մեր հաւատքէն: Աստուածաշունչը լի է օրինակներով, որոնք կը նկարագրեն, թէ ինչ կը նշանակէ ապրիլ որպէս քրիստոնեայ: Աստուածաշունչին մէջ քրիստոնեաները համեմատուած են քարերու հետ, որոնց շինարարը կողք կողքի դնելով գեղեցիկ կառոյց մը կը կառուցէ, որտեղ Աստուած Ինք կը բնակի: Մենք աղիւս չենք այլ քար: Աղիւս կառոյցը շատ կը տարբերուի քարէ կառոյցէ: Աղիւսները շինհրապարակ կը հասնին, ատոնք չափերով ու ձեւով միատեսակ են, պատրաստ են կողք կողքի դրուելու: Բոլոր աղիւսները նոյն չափը ունին, քանի որ նոյն կաղապարէն դուրս եկած են: Ատոնք շատ կոկիկ տեսք ունին: Բայց մենք՝ մարդիկս կաղապարէն նոյն տեսքով դուրս չենք եկած: Իրականութեան մէջ մենք միասնութիւն ենք: Մենք աւելի շատ նման ենք տարբեր չափի ու ձեւի քարերու: Ոչ մէկ քար շինհրապարակ չի հասնիր կատարեալ ձեւատրուած՝ իր տեղը գրաւելու համար: Շինարարը պէտք է մանրացնէ ու ձեւատրէ այդ քարերը, որպէսզի ատոնք ի վերջոյ կողք կողքի տեղաւորուին:

Կողք կողքի տեղաւորուելու համար մանրացնելու ու ձեւատրելու գործընթացը կարող է շատ ցաւօտ ըլլալ, եւ գտնուելով քրիստոնեական համայնքին մէջ, մեզմէ շատ ժամանակ չի պահանջէր ասիկա հասկնալու համար: Ինչպէ՞ս հարմարուինք մեր բոլոր տարբերութիւններով հանդերձ: Աստուծոյ սքանչելի կառոյցին մէջ, որպէս քարեր, իւրաքանչիւրս կը գտնուինք այս գործընթացի տարբեր փուլերուն մէջ:

Տկար հաւատք ունեցող մարդիկ նոյնքան թանկարժէք են Աստուծոյ համար, որքան ուժեղ հաւատք ունեցողները: Անոնք նոյնքան ապահով են Աստուծոյ սիրոյ մէջ, որքան ուժեղ հաւատք ունեցողները: Հարցն այն չէ, թէ որքա՞ն է մեր հաւատքը, այլ թէ մեր ունեցած հաւատքը ո՞ր կը գործադրենք: Նոյնիսկ հզօր Աստուծոյ հանդէպ տկար հաւատքը կրնայ փրկել մեզ: Սակայն տկար հաւատքը պիտի խանգարէ մեզ՝ Աստուծոյ տուած կեանքը վայելելու համար:

Ի՞նչ նկատի ունի Պօղոսը տկար հաւատք ըսելով: «Մէկը կը հաւատայ թէ ամէն բան կրնայ ուտել եւ ան որ տկար է՝ կանանչեղէն կ'ուտէ» (հմբ 2): Ենթադրութիւնն այն է, որ ուժեղ հաւատք ունեցողը կ'ուտէ այն ինչ կը սիրէ: Հնագոյն աշխարհին մէջ որոշ կրօններ կ'արգիլէին միս ուտելը: Այդ կրօնական խումբերուն հետեւող մարդկանց կը սորվեցնէին, թէ միս ուտելը կը դժգոհեցնէ իրենց պաշտած աստվածներուն: Այժմ, երբ այդ մարդիկ քրիստոնէայ դարձան ու սկսեցին եկեղեցի յաճախել, տեսան որ քրիստոնէաները Քրիստոսով ազատ էին միս ուտելու մէջ, եթէ ցանկանային այդ: Անոնք Քրիստոսի մէջ ազատութիւն ունէին եւ Աստուած անոնց ամէն ինչ տուած էր իրենց վայելքի համար: Այնուամենայնիւ, այս նորադարձները չկրցան ազատուիլ միս ուտելու մասին իրենց հին գաղափարներէն: Անոնք մերժեցին Աստուծոյ թոյլ տուածը: Պօղոսը այստեղ կ'ըսէ, թէ մանր կանոններով կաշկանդուիլը տկար հաւատքի ախտանիշ է:

Պօղոսը մանր կանոններու եւ կանոնակարգերու մէկ այլ օրինակ եւս կուտայ. «Մէկը մէկ օրը ուրիշ օրէ աւելի կը յարգէ, մէկն ալ ամէն օրը մէկ կը սեպէ. թող ամէն մարդ իր միտքը հաճեցնէ» (հմբ 5): Կարելի է եզրակացնել, որ տկար հաւատք ունեցող մարդը օրերու նկատմամբ կասկածներ ունէր. օրերը կը դասակարգէր ըստ կարեւորութեան: Ուժեղ հաւատք ունեցող անձը կը հաւատայ, որ Աստուած ստեղծեց շաբթուայ բոլոր օրերը, եւ որ պէտք է այդ բոլոր օրերուն մէջ Աստուծոյ փառք բերել: Պօղոսը Կողոսացիներուն գրեց ըսելով. «Ուստի ալ մէկը թող չդատէ՝ ձեզ ուտելու կամ խմելու կամ տօներու կամ ամսագլուխներու կամ շաբաթներու խնդրով, որոնք գալու բաներուն շուքն են, բայց բուն մարմինը Քրիստոսն է» (Կող. 2:16-17):

Միս ուտելու եւ շաբթուայ մէջ օր մը սուրբ պահելու հարցը օրինակներ են, որոնց կ'անդրադառնայ Պօղոսը: Իւրաքանչիւր սերունդ կարծես իր ուրոյն խնդիրներն ունի: Մենք բոլորս կը ճանչնանք մարդկանց, ովքեր հաւատքի որոշ հարցերու նկատմամբ խիստ կեցուածք ունին, եւ կը խորհին թէ մեզմէ շատերը հաւատքի որոշ հարցերու վերաբերեալ աննշան նախապաշարումներ ունին: Ասոնք բացարձակ բարոյական հարցեր չեն, այլ մանր մունր հարցեր, գաղափարներ, որոնք մարդիկ կ'արտահայտեն իրենց հաւատքի մասին: Այն տպաւորութիւնը կայ, որ մանր-մունր կանոններու հետեւող անձնաւորութիւնը

գերհոգեւոր է, սակայն Աստուածաշունչը հակառակը կը սորվեցնէ: Մանր-մունր կանոններու հետեւողը տկար հաւատք ունեցող անձ է: Այդպիսիներ պէտք է Աստուծոյ օգնութիւնը խնդրեն, որ իրենց օգնէ անկեղծօրէն պատասխանել իրենց մասին կենսական նշանակութիւն ունեցող հարցերուն. «Արդեօ՞ք իմ պահած կանոնները Աստուծոյ հանդէպ իմ ունեցած սիրոյս ու նուիրուածութեանս արտայայտութիւնն է, թէ՞ միջոց է, որուն կը կառչիմ Աստուծոյ համոզելու համար, որ ինձ-մով հաճութիւն ունենայ: Արդեօ՞ք սա ապացոյց է, որ իմ հաւատքս բաւականաչափ ուժեղ չէ հաւատալու, որ Քրիստոսը բաւարար է զիս Աստուծոյ առջեւ արդար կանգնեցնելու համար»:

Այսպիսով, միմեանց ինչպէ՞ս կը վերաբերուին ուժեղ եւ տկար հաւատք ունեցող մարդիկ: Երբորդ համարը երկու միտք կ'ընդգծէ.

- Քրիստոսով ազատութիւն ունեցող ուժեղ հաւատքի մարդիկ իրենց մանր-մունր կանոններով ու թոյլատրելիի եւ անթոյլատրելիի մասին անվերջ քննարկումներով կը ճնշեն տկար հաւատք ունեցող մարդկանց: Վերջիններիս համար կարծես թէ երազանք ըլլայ այն օրը, որ պէտք է իրենք ալ սկսին վայել Քրիստոսով հասուն քրիստոնեայի ազատութիւնը:
- Տկար հաւատք ունեցող մարդիկ կը դատապարտեն ուժեղ հաւատք ունեցող մարդկանց: Անոնք չեն կրնար պատկերացնել, թէ ինչպէս կարելի է առանց իրենց մանր կանոնները պահպանելու լուրջ քրիստոնեայ ըլլալ ու քրիստոնէական կեանքն ապրիլ

Ինչպէ՞ս պէտք է այս մարդիկ վերաբերուին միմեանց: Պատասխանը ամփոփուած է 1-ին համարի բային մէջ: Ընդունեցէ՛ք: Յաճախ, երբ կը շփուինք մարդկանց հետ ովքեր մեր տեսակետներէն տարբեր տեսակետներ ունին, մենք կը հանդուրժենք իրենց, բայց պայման չէ, որ կ'ընդունինք իրենց: Երբեմն իրենց կը մօտենանք թաքնուած օրակարգով մը՝ համոզելու ընդունել մեր տեսակետը: Այդ ժամանակ կ'ընդունինք իրենց: Թէ ինչպէս դիմացինը կ'արտայայտէ իր հաւատքն ու նուիրումը՝ ըլլայ կանոններով կամ առանց կանոններու, ատիկա մեր գործը չէ: Մեր գործը ուրիշներու հաւատքը գնահատելը չէ, այլ իրենց ընդունելը:

Աստուած մեզ չէ կանչած թշուառ կանոններու հետեւիլ: Ան կը կանչէ

մեզ մեր պատկերացուցածէն շատ ատելի լաւ կեանքի մը. նոր կեանք, նոր թագաւորութեան մէջ, որտեղ արդարութիւն, խաղաղութիւն եւ ուրախութիւն կը տիրեն:

Ահա թէ ինչու Քրիստոս մահացաւ, ահա թէ ինչու Քրիստոս կ'ապրի, եւ սա է այն սքանչելի կեանքը, որուն Ան կը կանչէ իւրաքանչիւրիս:

Ռեքս Տիրլաւ

Ինչո՞ւ քաղցկեղը կը կոչեն ի՛մ օրհնութիւնս

«Վասն զի մարմնին վարժութիւնը քիչ բանի օգտակար է, բայց աստուածպաշտութիւնը ամէն բանի օգտակար է, որ թէ՛ ներկայ եւ թէ՛ ապագայ կեանքին խոստումը ունի» (Ա Տիմ. 4:8): Ես երբեք չէի գիտեր, թէ որքան կարիք ունէի Աստուծոյ Խօսքին իմ մէջս բնակելուն մինչեւ որ գրեթէ 13 տարի առաջ չ'ախտորոշուեցայ քաղցկեղով՝ Գլխտանի գնահատականով՝ 9-ը, իսկ PSA-ը՝ 73 (ներկայիս):

Քաղցկեղը ճանապարհորդութիւն է: Այն ամէնօրեայ զբօսանք է Աստուծոյ հետ, եւ ես այն երբեք ոչինչով չեմ փոխանակեր: Ոմանց համար քաղցկեղը սարսափելի հիւանդութիւն է, որը մահուան կը տանի, ուրիշներու համար այն ամօթալի հիւանդութիւն է, որը կը փորձեն գաղտնի պահել, ուրիշներ չեն ուզեր «Ք» տառը օգտագործել, եւ ատոր փոխարեն «սարսափելի հիւանդութիւն» եզրոյթը կ'օգտագործեն: Իսկ ուրիշներու համար այն անէծք է:

Անգամ մը «Քաղցկեղը իմ օրհնութիւնս է» վերնագրով յօդուած մը հրապարակեցի, եւ տիկին մը զանգահարեց զիս հարցնելու, թէ ինչպէ՞ս կրնամ քաղցկեղը օրհնութիւն անուանել: Ես իրեն պատասխանեցի ըսելով, թէ իմ քաղցկեղը ի՛մ օրհնութիւնս է: Թո՛ղ տուէք բացատրել, թէ ինչ նկատի ունիմ:

Քաղցկեղը կրնայ մեզի Աստուծոյ ատելի մօտեցնել, մենք կը սկսինք զինք բոլորովին այլ կերպով ճանչնալ: Յոբի հետ միասին կրնանք

ըսել. «Ես քու մասիդ ականջով լսեր էի, բայց հիմա աչքս կը տեսնէ քեզ» (Յոբ 42:5): Բժիշկները երեք տարիէն պակաս կեանք գնահատեցին, բայց Աստուած այլ ծրագիր ունէր:

Դժուար ժամանակներուն մէջ այն բաներէն մէկը, որը կրնանք ընել՝ Անոր խոստումներէն կարչիլն ու զանոնք երբեք բաց չթողնելն է: Սատանան գուցէ փորձէ խեղափոխել ճշմարտութիւնը մեր մտքին մէջ: Ընկերները թերեւս փորձեն նոյնը ընել: Մտերիմ ընկեր մը ունէի, ով ըսաւ. «Դադրեցո՛ւր ամէն ինչ, գոցէ՛ խանութդ, աւարտէ՛ ծառայութիւնդ, գնա՛ եւ քեզի համար լողափին տուն մը գնէ՛ եւ ամբողջ օրը պառկի՛ր արեւին տակ»: Այս դէպքը եղած է 13 տարի առաջ, եւ եթէ ես ընդունէի իր խորհուրդը, ապա շատոնցուրնէ մահացած պիտի ըլլայի:

Այս 13 տարիներու ընթացքին Յիսուսի համար ապրելու օրհնութիւնը վայելած են: 15 անգամ Հայաստան ճամփորդած են, երեք զուակներս ամուսնացած են եւ Աստուած օրհնած է մեզ պարզելով հինգ թոռնիկ: Աւստրալիայի եւ Հայաստանի մէջ մեր ծառայութիւնը օրհնուած ու ընդլայնուած է: Իմ ամէնօրեայ խորհրդածութիւններու ձայնագրութիւնները արդէն 500-է աւելի են:

Դեղամիջոցս 46 տարբեր կողմնակի ազդեցութիւններ ունի, եւ մինչ ատոնք կը մաշեն իմ մարմինս, սակայն ես ամէն օր նախանձախարհորութեամբ եւ նոր երգով կ'արթննամ: Երբեմն կը զարմանամ, թէ որտեղէ՞ն կուգայ այս եռանդը: Տէրը ինչպէ՞ս նման նախանձախարհորութիւն կը պարզելէ: Իսկապէս Անոր ճամբաները անքննելի են:

Ես կոյր չեմ իրականութեան հանդէպ. ես կը տեսնեմ, թէ ինչ կը կատարուի մարմնիս հետ, բայց դուք պէտք է տեսնէք իմ հոգիս: Մեր տկարութեան մէջ է, որ կը տեսնենք Անոր զօրութիւնը: Հետագոտութիւններուս արդիւնքները այդքան ալ ոգետորիչ չեն, մարմինս կը տկարանայ, սակայն ներքին խաղաղութիւնը յարատեւելու ուժ կուտայ զիս: Այս պահին եօթը հիւանդութեամբ կը տառապիմ: Օրական 13 դեղահատ եւ 2 ներարկում կ'ընդունիմ: Ես գիտեմ, որ երկրի վրայ իմ օրերս համրուած են, բայց ես անհամբեր կը սպասեմ յաւտինեականութեանը՝ վայր մը, ուր հիւանդութիւն, ցաւ կամ արցունք չկայ:

Որքա՞ն վիճաբանած են Աստուծոյ հետ ըսելով. «Եթէ ես աշխարհ ստեղծելու ըլլայի, ապա երբեք թոյլ չէի տայ անոր մէջ դժուարութիւն-

ներ, ցաւ, հիւանդութիւն կամ մահ գտնուէր»: Եւ Աստուած պատասխանեց զիս յիշեցնելով, որ Ինք ճիշտ այդպէս ըրած էր: Ան Ադամին ու Եւային դրաւ Եդէմի պարտեզին մէջ, ուր չկար ո՛չ ցաւ, ո՛չ հիւանդութիւն եւ ո՛չ ալ մահ: Այնուամենայնիւ, մարդիկ ձախողեցան, եւ մեր մեղքն էր, որ աշխարհը հասցուց այս անհանգիստ վիճակին: Սակայն Աստուած Իր սիրոյ ճոխութեամբ մեզ ուղարկեց Իր միածին Որդին, որպէսզի ով որ Իրեն հաւատայ չկորսուի, այլ յաւիտենական կեանքն ունենայ:

Ճառագայթ ընդունելու համար անհրաժեշտ է երկու շաբաթ առաւօտեան ժամը 7:00-ին հիւանդանոցի նկուղը երթալ: Մարդիկ ահ ու սարսուռ կը վերապրին այնտեղ: Մէկը վերելակով կ'իջնէ նկուղը ու իր դէմը կը բացուի թոյլ լուսատրութիւն ունեցող ցուրտ ու մեծ սենեակը, որուն մէջ պատուհաններ չկան: Աթոռները տեղադրուած են մեծ շրջանակի մէջ, որոնց վրայ նստած են ամէն տարիքի մարդիկ: Շատերը հիւանդանոցային զգեստներով են: Որդիներ գրկած են իրենց մայրիկներու տկար մարմինները, մայրիկներ գրկած են իրենց դեռահասներուն, որոնց տկար մարմիններու վրայ մազ չէ մնացած, յօնքեր չկան: Չոյնի պէս ճերմակ երեխաները կուլան: Ասիկա է ստորգետնեայ սենեակի մղձավանջը:

Բոլորս նստեցինք սպասասրահին մէջ, ամէն մէկս վախցած հայեացքով դիմացինին դէմքին նայելով, կարծես թէ մտածելով թէ յաջորդը մեզմէ որուն կարգն է մահանալու համար: Կողքս նստած էր յիսունն անց տղամարդ մը, ով հարցուց զիս, թէ ինչպէս են գործերս: Մի քանի բառով փորձեցի պատմել իմ Տիրոջս հանդէպ ունեցած հաւատքիս մասին: Ան ալ պատմեց, թէ ինչպէս կորսնցուցած էր իր աշխատանքը, թէ իր կինը թողած էր զինք, եւ իր ընկերները այլեւս չէին հետաքրքրուիր իրմով: Ըսաւ թէ, երբ բուժումն աւարտելէն ետք տուն կ'երթայ, կը բանտարկուի տան չորս պատերուն մէջ՝ մէկուսացած, ճնշուած: Յաւօք սրտի, ճառագայթ ընդունելու կարգն իրեն հասաւ, եւ մենք չկրցանք շարունակել մեր զրոյցը, բայց անոր յուսահատութիւնը մեծ ազդեցութիւն թողեց իմ վրաս:

Միրելի՛ բարեկամ, որտե՞ղ ես այսօր: Ի՞նչ է քու պայքարդ: Տէր Յիսուսին ունի՞ս կեանքիդ մէջ:

Ստորգետնեայ սենեակի անկիւնին տեղադրուած էր առողջապա-

հուժեան վարչութեան թերթիկներու սեղանը: Վերնագիրները գանազան էին, ամէն տեսակի քաղցկեղի մասին թերթիկներ կար: Ես ընտրեցի շագանակագեղձի քաղցկեղի մասին թերթիկը: Ետեւի էջի վրայ այսպէս գրուած էր. «Եթէ որեւէ հաւատքի պատկանող հոգեւոր անձնատրութիւն էք, ապա խստօրէն կը խրախուսենք ձեզ հետեւիլ ձեր հաւատքին, քանի որ այն մեծապէս կ'օգնէ ձեզ»: Ես այնքան ցնցուած է այս տողերը կարդալով, քանի որ մարդիկ փորձած էին դպրոցներուն մէջ դադրեցնել սուրբգրութիւնը սորվեցնելն ու աղօթելը: Անոնք կը փորձեն ամէնօրեայ կեանքէն հեռացնել հոգեւոր բաներու մասին ցանկացած յիշատակում, իսկ հիմա, երբ մահուան մահճի վրայ ենք, անոնք կը քաջալերեն մեզ հենմիլ մեր հոգեւոր սկզբունքներուն:

Յիսուսը կ'ըսէ. «Եկէ՛ք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնատրուածներ եւ ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ» (Մատթ. 11:28): Շատ դժուար է, երբ մարմինս չի գործէր եւ ուժս շուտ կը սպառի: Դժուարութեամբ ոտքի կ'ելլեմ ու կը քալեմ: Սկսած եմ ձեռնափայտով քալել: Օր մը աղօթքիս մէջ այսպէս ըսի Տէրոջը. «Հա՛յր, ինչո՞ւ կտրեցիր իմ ձեռքերս»: Անոր անմիջական պատասխանը եղաւ. «Ես միայն խուզեցի քու թեւերդ»: Ես սկսեցի ծանր հեկեկալ: Երբ փոքր տղայ էի աղանիներ կը պահէի. անոնց կրթելու գործընթացին մէջ կը մտնէր անոնց թեւերը խուզելը, որպէսզի կողքս մնային: Մեր տկարութիւններն ու հիւանդութիւնները մեզ աւելի կը մօտեցնեն Իրեն: Ատոնք կ'օգնեն մեզ կեանքը այլ տեսանկիւնէ տեսնել:

Պատասխանս հետեւեալը եղաւ. «Տէ՛ր, շնորհակալ եմ Քու սիրոյդ համար»: Այո՛՛ բարեկամս, դուն նոյնպէս կրնաս զգալ, որ ձեռքերդ կտրուած են, բայց Տէրը պարզապէս թեւերդ խուզած է, որպէսզի մենք միասին Իր մէջ մնանք:

Մեր ճանապարհորդութիւնը չի աւարտուած, եւ որքան աւելի մօտ ըլլանք Իրեն, այնքան աւելի կը ճաշակենք Անոր քաղցրութիւնը: Մեր յաղթանակը Քրիստոսի մէջ է, եւ մեծ փափաքով կը սպասենք Իր ներկայութեան մէջ գտնուիլ: Օր մը ծունկի պիտի գանք Իր առջեւ ու մեծ ուրախութեամբ պիտի երկրպագենք զինք՝ ազատ ցաւէ, հիւանդութիւնէ եւ այլ դժուարութիւններէ: